РІК ЗАЛОЖЕНЯ 1893.

"СВОБОДА"
"LIBERTY"
виходить три рази на тиждень
вівторок, четвер і суботу,
видає
„УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ"
83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.

Всі листи, моні-ордери і чеки треба виписувати на адресу „SVOBODA".

СВОБОДА

ESTABLISHED 1893.

"SVOBODA"
("LIBERTY")
the Ukrainian Newspaper
published three times a week
Tuesday, Thursday and Saturday,
by Ukrainian National Association
at 83 GRAND ST., JERSEY CITY, N. J.

The best advertising medium.
Rates furnished on application.

Урядовий орган Українського Народного Союза -- "SVOBODA" -- Official organ of Ukrainian National Association.

РІК XXIII. ДЖЕРЗИ СІТИ, Н. ДЖ., субота 26-го червня 1915. Ч. 74. VOL. XXIII. JERSEY CITY, N. J., Saturday, June 26, 1915. N. 74.

ВЕЛИЧАВИЙ ВІЗД ПОБІДНИКІВ ДО ЛЬВОВА.

Армія ґенерала Макензена ґонить Москалів аж до ріки Буга.

Нова побіда ґенерала Лінзінґена і архикнязя Иосифа Фердинанда.

60.000 Москалів полонено за час від 12-го червня.

ВІЙНА З РОСІЄЮ:

ВІЗД ҐЕНЕРАЛА БЕМ-ЕРМОЛІЯ ДО ЛЬВОВА.

ВІДЕНЬ, 23. червня. — Урядово оголошено отсї вісти:

„Ві второк о год. 5-тій рано полк віденської краєвої оборони взяв приступом на лінії Янів-Львів російські закопи недалеко міської різні. В тімсамім часї вдарили війска, які надійшли з північного заходу, на російські становища над річкою Млинівкою. Опісля здобули вони приступом сильні російські укріпленя перед Лисою горою.

„Через ціле передполудне наші війска здобували серед кровавої і завзятої битви російські земельні укріпленя на захід і північний захід від міста. Москалі, побиті на голову, мусїли з дуже великими стратами уступити.

„Відтак очищено з Москалів околицю міста на схід і на полудне від Львова.

„Серед небувалої радости населеня міста віхав ґенерал Бем-Ермолї, командант 2-ої австрійської армії, до Львова".

ВИТАНЄ ПОБІДНИКІВ У ЛЬВОВІ.

ЛЬВІВ, 24. червня. — Рідко коли видів Львів сцени такого одушевленя і радости, як се мало місце ві второк пополудни, коли ґенерал Бем-Ермолї віхав на чолї своїх побідних війск до освободженого міста.

Всї доми і улиці були украшені австрійськими і німецькими прапорами. Дощ цьвітів посипав ся на жовнірів, а передівсїм на самоходи офіцирів.

Для ґенерала Бем-Ермолія і його головного штабу уладжено урядове привитанє в будинку намісництва. В імени ради міста Львова повитав представників побідоносної армії др. Марцелій Хлямтач, професор львівського університету.

ЛЬВІВ НЕ БОГАТО ПОТЕРПІВ.

ЛЬВІВ, 24. червня. — Саме місто Львів не богато потерпіло в часї послідної битви, яка велась довкруги него. Шкоди в самім місті є зовсїм незначні.

Зате зелізничий дворець і доокосреличні фабрики та резервоари з нафтою і ропою зовсїм знищені. Москалї, утікаючи зі Львова, спалили дворець і фабрики. Спричинену шкоду оцїнюють на міліони долярів.

РАЗОМ З МОСКАЛЯМИ УТІКЛО ЗІ ЛЬВОВА БОГАТО ПОЛЯКІВ І „РУСИНІВ".

ЛЬВІВ, 24. червня. — Мешканцї Львова, які остали в місті до занятя його австрійськими війсками, складали ся головно зі жидів. Враз з Москалями утікло зі Львова богато Поляків і Русинів, які в часї панованя Москалів в Галичині йшли їм на руку.

Що се за Поляки і „Русини", які утікли враз з Москалями, се люди нам добре звісні. Се галицькі чорносотенцї „вшехполяки" і „запроданцї-кацапи". Вони разом творили другий російський ґенеральний штаб у Львові. За їх то вказівками російські власти переводили арештованя всїх визначнїйших Українцїв і висилали в глибоку Росію, щоби тим легше доверщати дїла знищеня України.

НЕБУВАЛА РАДІСТЬ У ВІДНИ І БЕРЛІНЇ.

БЕРЛІН, 23. червня. — Вість про здобутє Львова викликала в обох столицях величезну радість. Всї улиці і площі у Відни і Берлінї зароїлись від людий. Вікна помешкань украшено прапорами і цьвітами. Походи зі співами і музикою відбували ся на вулицях міста до пізної ночи. У всїх церквах відізвали ся дзвони. Кождий відчував, що здобутє Львова є дальшим дуже важним кроком до цїлковитої побіди над Москалями.

Шкільні власти зарядили на четвер з нагоди занятя Львова урочисте сьвято.

Німецький і австрійський цїсар переслали собі взаїмно сердечні желаня.

Від турецького султана надійшли до Відня і Берлїна желаня з нагоди великої побіди союзників.

ВІДЗНАЧЕНЯ З НАГОДИ ВІДОБРАНЯ ЛЬВОВА.

БЕРЛІН, 23. червня. — Німецький цїсар відзначив головного команданта австрійських війск, архикнязя Фердинанда, і головного команданта німецьких війск в Галичині, ґенерала Макензена, надаючи їм титул полевих маршалків (фельдмаршаль) пруської армії.

Є се найвисше відзначенє військове в Німеччині. Дотепер одержав таке відзначенє лише ґенерал Гінденбурґ за двократне розбитє Москалів у Східних Прусах.

МОСКАЛЇ РАТУВАЛИСЬ, ЯК МОГЛИ.

БЕРЛІН, 23. червня. — Кореспондент німецької часописи „Кельнніше Цайтунґ" доносить, що Москалї, ще заки розпочали загальний відворот, всї свої гармати перевели за боєву лінію. Москалї не робили взагалї найменьших зусиль, щоби крити свій відворот при помочи артилерії. Їм ходило головно о се, щоби можливо всї гармати уратувати. Впрочім значне число гармат було не доужитку з причини лихої амуніції.

„Коли російська артилєрія вже утікла", пише дальше кореспондент, „тодї між Москалями повстав великий переполох. Все кинуло ся до утечі. Вози затарасували всї дороги. Російські жовніри випрягали з возів конї і втікали верхом, зовсїм не дбаючи про решту війска, яке остало з заду. Полковники і ґенерали стали безрадними та пійшли слїдами утікаючих жовнірів. Військова звязь після відділів і полків перестала істнувати. Цїла армія перемінила ся у величезну безладну череду. Вже на перший вид можна було предсказати, що катастрофа є неминуча".

Деякі телеґрами подають на підставі протоколів полонених, що Николай Николаєвич зробив кождого офіцира артилерії особисто відповідальним за втрату гармати. Легковірне покиненє гармати було загрожене карою смерти. Тому то російська артилєрія в послїдній битві мала в утечі першенство.

ПЕТРОҐРАД ПОТВЕРДЖУЄ ВТРАТУ ЛЬВОВА.

ЛОНДОН, 24. червня. — Урядове донесенє російського ґенерального штабу потверджує, що російські війска опустили дня 22. червня Львів і розпочали відворот в напрямі на схід, щоби заняти догідні становища на новій боєвій лінії.

АРМІЯ ҐЕН. БЕМ-ЕРМОЛІЯ ПО КОРОТКІМ ВІДПОЧИНКУ БЕРЕТЬ СЯ ДО ДАЛЬШОЇ ПРАЦЇ.

ВІДЕНЬ, 24. червня. — По короткім відпочинку по кровавих і завзятих битвах коло Львова війска Бем-Ермолія посувають ся дальше на схід в напрямі Красного і Перемишлян. На північ від Львова стоять вони в злуці з армією Макензена, на полудне з армією Лїнзінґена.

Урядовий звіт головного австрійського штабу подає:

„Війска Бем-Ермолія переслїдують дальше Москалів, проганяючи їх у східнім напрямі. На полудне від Львова заняли війска зелїзничий шлях, який веде зі Львова до Миколаєва. Щирець находить ся вже в руках наших війск.

„На схід від Львова йдуть наші війска в напрямі Красного і Перемишлян. Задна сторожа російська ставить декуди сильний опір, але безуспішно".

ҐЕН. МАКЕНЗЕН ПРОГАНЯЄ МОСКАЛІВ НА ЛІНІЮ НАД БУГОМ.

БЕРЛІН, 24. червня. — В часї коли війска ґен. Ермолія є заняті переслїдуванєм російських недобитків на схід і полудне від Львова, армія ґен. Макензена гонить Москалів на схід від Жовкви і Рави руської.

Урядове донесенє звучить:

„Армія ґен. Макензена наступає скорим кроком на утікаючі війска Москалів, не даючи їм спромоги заняти якунебудь оборонну лінію. Москалї з великими стратами цофають ся на боєву лінію над рікою Бугом. Головна сила війск ґен. Макензена стоїть вже на лінії Жовтанцї-Туринка і на північ аж до російської границї, де стоїть в звязи з армією арх. Йосифа Фердинанда".

Село Жовтанцї лежить при шляху Львів-Камінка струмилова, у віддаленю 25 кільометрів на північний схід від Львова. Віддаленє від ріки Буга виносить всего 15 кільометрів.

Туринка лежить 15 кільометрів на північний схід від Жовкви, а 20 кільометрві від Буга.

Ріка Буг, яка випливає на схід від Золочева, йде на північний захід через Буск, Камінку струмилову і Сокаль, відтак переходить російську границю і плине на північ аж до Брестя лит.; тут звертаєть ся на захід і відтак враз з Нарвою впадає на північний захід від Варшави до Висли. Береги Буга є болотнисті і тому у воєнних операціях становить Буг поважну перешкоду. Тому можна надіяти ся, що над Бугом прийде до довших кровавих битв.

ВІЙСКА ЛІНЗІНҐЕНА ЗДОБУЛИ МИКОЛАЇВ НАД ДНІСТРОМ І ЖИДАЧІВ.

ВІДЕНЬ, 24. червня. — Армія ґен. Лінзінґена по довгих битвах зовсїм очистила полудневий берег Днїстра і майже в цїлости перейшла на другий берег ріки.

Головна австрійська кватира подає отсї вісти:

„Армія ґен. Лінзінґена по довших кровавих битвах взяла приступом Миколаїв над Днїстром і Жидачів. Москалї з великими стратами переправились через Днїстер і утікають в північно-східнім напрямі. Між Журавном а Галичем велика часть союзних війск перейшла Днїстер".

Російські війска під командою ґен. Іванова на лінії здовж Днїстра — Миколаїв-Жидачів-Журавно-Галич найдовше держали ся. Силу армії ґен. Іванова оцїнюють на 200.000 людий. Отся армія, як доносять деякі телеґрами, складаєть ся майже виключно з українських полків, лише в малїй части з Поляків і Татарів. Навіть російські військові знавцї признають, що українські полки бють ся найхоробрійше. Тому то і Москалї висилають їх на найбільше небезпечну лінію. Москалї роблять се з розмислом. Вони вже передчувають, що недовге їх пановане над нашим народом, тому старають ся, доки можуть, його як найбільше знищити.

АРМІЯ АРХ. ЙОСИФА ФЕРДИНАНДА ЗАНЯЛА САНДОМИР.

ВІДЕНЬ, 24. червня. — Армія арх. Йосифа Фердинанда відбила всї напади Москалів над рікою Танвою. Ліве крило армії, яке стояло в трикутнику між Вислою а долїшним Сяном, прогнало Москалів за Вислу і Сян.

Урядове оповіщенє звучить:

„Ліве крило армії арх. Йосифа Фердинанда взяло приступом місто Сандомир, недалеко устя Сяну до Висли. В сей спосіб Москалів прогнано зовсїм з трикутника між Вислою а Сяном. Москалї утікають в напрямі Красника.

„Напади Москалів дальше на схід, над рікою Танвою, наші війска відбили, задаючи їм значні страти".

МОСКАЛЇ УТІКАЮТЬ З ПОЛУДНЕВОЇ ПОЛЬЩІ.

БЕРЛІН, 24. червня. — По довгій перерві розпочала ся в полудневій Польщі живійша воєнна акція. Москалї, загрожені від полудня війсками арх. Йосифа Фердинанда і Макензена, утікають на північний схід в напрямі своєї кріпости Івангорода.

Німецький ґенеральний штаб доносить:

„На цїлій лінії, почавши від ріки Пілїци на полудне аж до Висли, союзні війска наступають на Москалів. Міста Ільшу і Островець взяли наші війска приступом. Москалї утікають на схід в напрямі Висли і на північний схід в напрямі Івангорода".

Місто Ільша лежить у віддаленю 40 кільометрів, Островець у віддаленю 30 кільометрів на захід від Висли. Кріпость Івангород є віддалена від Ільші 60 кільометрів.

ПОНАД 60.000 ПОЛОНЕНИХ МОСКАЛІВ.

ВІДЕНЬ, 23. червня. — Нинї оголошено урядово, що число Москалів, полонених в Галичині в битвах від 12. червня, виносить понад 60.000.

Чи повисше число обіймає також Москалів, полонених в битві під Львовом, про се телеґрама не згадує. В кождім случаю число Москалів, полонених дотепер протягом місяця червня, доходить вже до 200.000.

ЗДОБУТЄ ВАРШАВИ — ГОЛОВНОЮ ЦЇЛИЮ ДАЛЬШИХ ВОЄННИХ ОПЕРАЦІЙ.

ЛОНДОН, 24. червня. — Упадок Львова викликав в тутешних військових кругах велике пригнобленє, хоч се не було для них несподїванкою.

Анґлійські воєнні знавцї є поділені щодо гадок про російську армію на дві части. Одні є сеї гадки, що російська армія в Галичині є зовсїм розбита і позбавлена не лише оружя і амуніції, але також і людий. Подібна доля чекає також і другу головну російську армію, яка є в російській Польщі, а проти котрої йдуть тепер з трох сторін нові сили союзних війск. Щоби теперішна російська армія, яка утікає з Галичини, могла ставити ще поважнійший опір, про се всї вони сумнївають ся.

Инші знавцї бачать в утечі Москалів з Галичини майстерний відворот, подібний до відвороту француської армії над ріку Марну в початках війни, коли то армія німецького ґенерала Клюка була вже під брамами Парижа. Вони признають, що Росія потерпіла велику страту, що армія, яка крила загальний відворот є знищена, але є сеї гадки, що головна російська армія є цїла. Вони мають надію, що отся армія по відповіднім зреформованю буде всилї вже в короткім часї розпочати нову офензиву, одержавши лише нову поміч в людях і в амуніції.

Загально всї здогадують ся, що головною цїлию дальших операцій німецьких союзників буде здобутє Варшави. Німцї приготовляють похід на Варшаву рівночасно з трох сторін: від півночи, заходу і полудня. Після одержаних інформацій Німцї перевозять значну часть своїх війск з Галичини на боєву лінію над ріками Бзурою і Равкою. Небаром можна надіяти ся, що Німцї розпічнуть на цїлій лінії новий наступ на Москалв.

Російські війска в Галичині, які уступають тепер на схід, цофнуть ся над ріку Буг і Серет (північний доплив Днїстра), де займуть наразї оборонне становище, яке вже заздалегідь приготовлено.

РОСІЯ БОЇТЬ СЯ ВИБУХУ ЗАГАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

БЕРЛІН, 22. червня. — З достовірних жерел російських надійшли тут отсї вісти:

„На засїданю російського кабінету ухвалено не покликувати до воєнної служби людий, які належать до найстарших кляс. Зроблено се з конечности, а іменно з боязни перед вибухом загальної революції в Росії.

„На тімсамім засїданю обговорювано також між иншим справу приготовляючого курсу на офіцирів. Зразу було поставновлене, щоби студентів-добровольців по 4-місячнім образованю надїляти рангою поручників (ляйтнантів). Показало ся однак, що сей плян не приніс найменьшої користи, бо ніодин студент добровільно до військової служби не зголосив ся. Дальше стверджено на підставі численних доказів, що офіцири російської армії є заражені революційними ідеями. В тій цїли заряджено відповідні заостреня.

„В половині місяця цьвітня зарядило російське правительство зачиненє всїх висших шкіл і університетів. Яко причину замкненя подало правительство се, щоби запобігти шириню заразливих недуг і пошестий. В дійсности однак розходило ся тут виключно о се, щоби запобігти шириню революції в Росії, в чім університетська молодїж вела все провід".

"SVOBODA" (LIBERTY)
the Ukrainian newspaper
published three times a week: Tuesday, Thursday and Saturday by Ukrainian National Association at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Established 1893.

JOSEPH STETKEWICZ, editor
83 Grand Street, Jersey City, N. J.

ANDREW SAWKA, manager
83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as second-class matter March 30, 1911, at the Post Office at Jersey City, N. J., under the Act of March 3, 1879.

SUBSCRIPTION:	ПЕРЕДПЛАТА:
In United States: $2.00 per year, $1.00 per 6 months, 0.75 per 3 months	В Злучених Державах: на рік $2.00, на пів року $1.00, на 3 місяці 0.75
In Jersey City, Canada and other foreign Countries: $3.00 per year, $1.50 per 6 months, $1.00 per 3 months	В місті Jersey City, до Канади і других країв: на рік $3.00, на пів року $1.50, на 3 місяці $1.00
Single copy 3 cents.	Поодиноке число 3 центи.

За кожду зміну адреси платить ся 5 центів.

Адреса: SVOBODA
83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Всї моні-ордери і чеки треба виписувати на адресу „Svoboda".

При висиланю замовленя належить долучити' моні-ордер або чек.

Число телефону 498 Jersey City.

ҐРАТУЛЯЦІЇ З ПРИВОДУ ОСВОБОДЖЕНЯ ЛЬВОВА.

По одержаню першої радісної вістки про освободжене Львова з московського наїзду відбули представники головних орґанїзацій американських Українців окрему нараду в Джерзи Сіти, Н. Дж., на якій постановлено вислати привітну телеґраму до австрійсько-угорського амбасадора екселенції д-ра Константина Думби у Вашінґтонї, Д. К., з ґратуляціями для австрійсько-угорського правительства у Відни з приводу славної побіди союзних австрійсько-німецьких війск, якої наслідком було освободжене города князя Льва.

Телеґрама, яку зараз вислано, звучить:

Ексцеленція Др. Константин Думба,
Австрійсько-Угорський Амбасадор,
1305 Коннектикут Аве.,
Вашінґтон, Д. К.

Українцї в Злучених Державах радіють дуже по причині увільненя їх прадїдної столиці міста Львова з рук відвічного ворога і висловлюють свої найщирійші ґратуляції австрійсько-угорському правительству з приводу великої побіди союзних австрійсько-німецьких війск. При сїй нагоді просимо уклінно подати до відома центрального правительства у Відни вислови нашої радости.

За Українців-Американців:

За „Український Народний Союз":
Дмитро Капітула, предсїдатель;
Михайло Угорчак, секретар.

За політичну орґанїзацію „Українська Народна Рада":
Семен Ядловський, голова;
Володимир Лотоцький, секретар.

За просьвітну орґанїзацію Товариство „Просьвіта":
О. Волод. Сполїтакевич, голова;
Дмитро Андрейко, секретар.

За видавництво політичної часописи „Свобода":
Осип Стеткевич, редактор;
Андрій Савка, завідатель.

ЩО ДІЄТЬ СЯ НА ВКРАЇНІ.

(З віденського „Дїла", ч. 22. з 5. червня, 1915).

Російська Україна і теперішна війна.

На російській Україні війна не прибила українського руху й не спинила його. Там українське громадянство можна подїлити на кілька катеґорій.

Перша катеґорія, се так сказати „офіціяльні" представники українства в Росії, що мали в своїх руках київську українську ґазету „Раду", вели провід в **„Товаристві Українських Поступовців"** у Києві і рівночасно засідали в конституційно-демократичних комітетах, стараючи ся вести політику союза з московськими лїбералами і прихилити їх до українських бажань. Ся катеґорія, здатна лише на леґальну діяльність, тепер, розуміє ся, дуже наполошена й сидить тихо. Енерґічні заходи проти прояв українського руху російського правительства, закрите українських ґазет і товариств, висилка деяких Українців на засланє, страхом наповнили сих „леґалїстів". В сім страху старають ся вони запевнити про свою цїлковиту льояльність у відношеню до російської держави. На їх настрій вказують слова „Украинско-ї Жизни", що видала окреме число „Война и украинци", в якім пишеть ся між иншим отсе:

„В ідеалах Українців, починаючи від Кирило-Методиївського братства аж до наших днів, національний розвиток частини українського народу, що увійшла в склад Росії, завсїди розуміло ся в її межах і в тісним союзі з народами, що в ній живуть. Бажане розвязанє українського питаня в Росії Українцї не вязали з переворотами, ставлячи се розвязанє в тісну залежність від загального розвитку суспільного житя в Росії. Добробут і розвиток сього житя вважано за основу бажаного розвязаня національного питаня в Росії взагалї й українського зокрема".

Поза сим українські поступовцї зробили нараду й рішили звернути ся до посла Мілюкова з просьбою, щоби він виступив у державній думі, на засіданях, що мали бути скликані при кінци січня, із запитом в справі переслїдувань Українців в Росії і в Галичині. Мілюков дійсно згодив ся на се, але яко політик обережний сперш поставив запит до міністра внутрішних справ Маклакова на одній з конференцій, що відбували ся між представниками партій і правительством. Маклаков у відповідь на запит Мілюкова відповів, що про Галичину нічого не може сказати, бо се занятий край і там покищо має голос лише военна власть. Зате в Росії, заявив він, сї „переслїдуваня" будуть і мусять бути з огляду на небезпечний для держави характер цїлого українського руху. **„Панове Українцї**, — мав сказати до Мілюкова міністер, — **даремно говорять про свою нібито льояльність. Сим вони нас не обманять".** Як би там не було, але Мілюков уже не зважив ся виступити зі своїм запитом в думі щодо переслїдувань українства. Навпаки, грізна постава міністра Маклакова так вплинула на провідника московських лїбералів, що коли пізнійше в думі виступив міністер заграничних справ Сазонов зі своєю промовою, в якій говорило ся урядово про український рух, що він „штучно підтримуєть ся за німецькі гроші", Мілюков теж не знайшов слова протесту проти сеї нахабної брехнї. Зрештою заява міністра, що Росія мусить здобути Дарданелї, була для московських лїбералів солодким медом, за який вони простили урядовій Росії її гріхи, і Мілюков заявив, що дума „з задоволенєм вислухала" промову міністра.

Ми не чували про инші проби політичних виступів українських поступовців. Їх діяльність обмежуєть ся на писаню інформаційних статий і заміток про Галичину й український нарід. **Правда, тепер російське правительство знова дало дозвіл на видаванє в українській мові книжок і ґазет, але урядовою російською правописю.** Покищо українські поступовцї з сього дозволу не скористали. Може зробили вони так з бажаня, щоби непомітно пережити сю війну.

Друга катеґорія українського суспільства — се

представники нелєґального українського руху,

революційного й соціялїстичного. Люди сеї катеґорії стоять на становищи дальшої боротьби проти царату. З сього погляду характерестична є **українська відозва харківської громади соціялїстів-революціонерів до „Братів-хлїборобів".** У відозві сїй на початку змальовано лихий стан селянства в Росії й вияснено, що в сїй війні російське правительство лише стараєть ся одурити простий нарід, говорячи йому про боротьбу проти Німців, про визволенє „братів-Славян" і т. д. Тому відозва закликає селян не піддавати ся на облесні слова царату про визволенє чужих народів, а дбати про своє власне визволенє. Відозва вказує і на практичні шляхи для здійсненя сеї цїли: масово відмовляти вступу до війска, а коли се не вдасть ся, то по повороті з війни не віддавати назад зброї, а обернути її в Росії проти ворогів селянства, до боротьби за свої права.

Нелеґальну й революційно-національну роботу веде також безпартійна орґанїзація української молодїжи з своїм власним

видавництвом „Вільне Слово".

Доси вона видала вже кілька брошур, а дальші є в приготованю.

Перша брошура називаєть ся **„Галицька Україна"**. Брошуру сю видано з нагоди занятя Львова російським військом і значної части української Галичини; вона має на цїли поінформувати російських Українців про положенє й національну роботу галицьких Українців перед війною і по вибуху війни. Наперед подано короткі відомости про Галичину, а далї докладнійше обговорено утворенє орґанїзації Українських Стрільців, діяльність Головної Української Ради і взагалї політичні змаганя галицьких Українців під теперішну хвилю. **Зазначено, що „Головна Рада" проголосила війну проти Росії в імя самостійної України, а Українські Стрільцї борять ся за переведенє сеї ідеї в житє і мають по своїй стороні симпатії всього українського народу в Галичині.** Правда, ся часть України мала би бути при Австрії, одначе вона мала би всї умови для свого розвитку. Далї оповідаєть ся про **масові арештованя вшехполяками сьвідомих Українців в Галичині і про пізнійшу зміну політики правительства в сїй справі.** Наренїтї подано факти, як російський наїзд на Галичину нищив там наш нарід і всї прояви його національного житя й культури.

Друга брошура під заголовком **„Наша плятформа"** ще більше цікава. Се проба політичної орієнтації для українського народу під теперішну хвилю. Насамперед дасть ся коротенька оцінка теперішного положеня українського народу в Галичині, залитої „дикими ордами російського царя", і в Росії, де здавлено навіть найменьші прояви українського житя.

Кождий Українець повинен розглянути ся в положеню і здати собі з него справу. **В брошурі дуже остро виступаєть ся проти самої можливости москвофільської орієнтації. З Росією нема що йти; вона засадничий ворог українського народу і засадничо не признає його права на окреме національне істнованє. Треба відкинути всяку думку про якунебудь злуку з Росією.**

Взагалї українська інтеліґенція на російській Україні не тільки не пійшла на вудку „визвольних" кличів російського правительства і російського громадянства, але й стараєть ся проти них на кождім кроці протестувати. Наприклад, коли в Києві міська дума оголосила „день Галичан", збірки жертв для населеня Галичини, українська молодїж видала дві відозви до цїлого українського громадянства й до поступового громадянтсва московського з закликом бойкотувати се „патріотичне" підприємство, не збирати жертв і не давати нічого, щоби не попирати за зібрані гроші панів Бобрінських і Дудикевичів і не причиняти ся до попираня москвофільства в Галичині.

Видала молодїж у Києві також відозву з приводу роковин Шевченка, яка стягнула на себе грізну статю Меньшікова з закликом до державної власти — без пощади карати й нищити „зрадників-мазепинців".

РОСІЙСЬКЕ ПАНОВАНЄ В САМБОРІ.

(З увільненого міста Самбора одержала редакція віденського „Дїла" отсю допись з датою 19. мая с. р.:

Уступаючи з нашого міста, Москалї забрали 9 закладників, щоби, як казали, Австрійцї не вішали їх прихильників. Між закладниками знаходять ся також два Українцї: адвокат **др. Андрій Чайковський,** наш відомий письменник, і радник суду **Іван Гарасимович.** Оба вони люди хорі. Російські власти в обходженю з ними зовсїм не грішили чемностю. Дуже мало бракувало, що не пігнали їх до Львова пішки, бо так нагло годї було знайти фіри. Арештували їх коло 3. години в ночи, а коло 11. год. рано мали вже відходити. Фіра, нанята очевидно на кошт арештованих, бо російські власти сим не журили ся, як відставити їх, дігнала їх уже далеко за містом.

Імена инших закладників: др. Біґельмаєр, др. Бравн, Лїберман, Лєрман, Сап, Раб і Каверман. Перші два — лїкарі; через вивезенє їх місто остало без ніякої лїкарської помочи — серед ріжних пошестий.

Ми тут страшно натерпіли ся від російського правлїня. Арештованя „підозрілих елєментів", переводжені в серпни минулого року австрійськими властями, зовсїм не захопили наших тутешних москвофілів, яких видно місцеві власти вважали австрійськими патріотами, коли оставили їх на свободї.

Так лишили ся кацапи в нашім місті на нашу голову, ждучи приходу своїх „освободителїв". Зараз по приході російських властий радник суду Павлїков перейшов на російську службу, і ходив у російськім мундурі; катехит о. Ільницький перейшов на православє; вони разом з адвокатом д-ром Кміцикевичем та иншими весь час мстили ся на Українцях, підюджуючи проти них російські власти.

Бувшого парляментарного посла адвоката **д-ра Данила Стахуру і проф. Біленького** вивезли Москалї ще в зимі. Ревізіям по українських домах не було кінця; скрізь забирали папери і книжки. У д-ра А. Чайковського забрали рукопись історичної повісти, над якою він працював кілька лїт.

Б. Ч.

Микола Величко.

СИН.

Що з того, що сонце гріє,
Що з того, що хороша днина?
Коли по кістках мойого сина
Лише вітер віє...

Що по тім, що цьвітка дише,
Що вона жиє, любуєсь?
Коли запаху не чуєш...
Що-ж по тім, що вона дише?

Що по тім, що пісня лунає
Без гармонії і тону?
Коли мати просить скону,
Коли сина вже не має...

Син твій згинув, борючи ся
З ворогами до загину
За житє-волю Вкраїни!
Не плач мати, не смути ся.

За голову твого сина,
За його житя посьвяту,
О! радій, щаслива мати, —
Встане вільна Україна!

ВІЧА В СПРАВІ ВІЛЬНОЇ УКРАЇНИ

XIII.

КОТСВІЛ, ПА.

День 6. червня був для нашої котсвільської громади днем урочистим. Один день передтим прибув до нас дорогий гість Вп. др. Семен Демидчук. Наш душпастир о. Ілярій Якимович заповів в той сам день зібраним в церкві, що днесь відбуде ся віче в справі вільної України о 5. годині вечером. На означений час виповнила ся галя по береги народом на Майн Стр. В. С. Е.

Віче отворив о. І. Якимович і покликав на предсїдателя віча Павла Псуя. Павло Псуй заняв своє місце і покликав на секретарів І. Гладія і Михаїла Пика. По короткій промові представив усїм зібраним д-ра Демидчука і заразом уділив йому голосу. Коли на сцені показав ся шан. прелєґент, народ привитав його гучними оплесками і повстанєм з місць. Др. Демидчук виголосив до зібраних щиру промову на тему теперішної війни. Гарну промову бесїдника зібрані перервали від часу до часу гучними оплесками. Через дві години в поті чола промовляв пан Семен Демидчук і пояснював теперішну війну з ворогами, а найгірше з ворогом Москалем, котрий гнете наш нарід від довгого часу. Свою промову закінчив покликом до єдности і працї. Нарід наділив промову дорогого гостя гучними оплесками.

Павло Псуй.

НОВИНКИ.

ПОМІЧ ДЛЯ ЗНИЩЕНОЇ ГАЛИЧИНИ.
З засідань „Сільського Господаря" у Відни.

Засїданя „Сільського Господаря" відбувають ся правильно що понеділка о год. 5. пополудни у власнім льокали. На засіданю з 10. мая віцепрезидент др. Евген Олесницький здав звіт з авдієнції у міністра справ внутрішних барона Гайнольда в справі ратункової акції і повороту до краю; в авдієнції взяли також участь др. Кость Левицький та Микола Василько. Пос. Олесницький здав звіт з конференції в міністерстві рільництва в справі достави поживи, насїня і коний для східної Галичини. Ухвалено ріжні зарядженя в справі господарського кур-

„ДВІ МИКОЛИ" В ДОРОЗІ ДО ДОМУ.
„Ґуд бай".

ЦАР МИКОЛА (під пахою Миколи Миколаєвича): Стрийку, що той проклятий німецький орел від нас хоче?

МИКОЛА МИКОЛАЄВИЧ: Тихо сиди, бо нас задзьобає на смерть!

ЦАР МИКОЛА: Чую біль, але менї здаєть ся, що я в твоїх руках певний, лиш бою ся за корону.

МИКОЛА МИКОЛАЄВИЧ: Тихо будь! Своє спасеніє завдячуєш не так моїм рукам як моїм ногам.

ЦАР МИКОЛА: Видно, Господь Бог мусїв згори знати, що ти будеш мусїв втікати, коли дав тобі такі довгі ноги, що якраз пасують до нашої утечі на великі розміри!?!

МИКОЛА МИКОЛАЄВИЧ: Кажу-ж тобі: будь тихо! Ти забогато папляєш, а се потім мстить ся. Я здобув „Червонную Русь" і поти вона була наша, поки ти не оголошував того у Львові, в Перемишли і в Бродах. А як оголосив, все пропало!

ЦАР МИКОЛА: Овва! Ти, стрийку, тепер оголоси, що жадної утечі нема, а тільки ПЕРЕСУНЕНЄ БОЄВОЇ ЛІНІЇ ЗІ „СТРАТЕҐІЧНИХ ЗГЛЯДІВ" і все буде гаразд!

МИКОЛА МИКОЛАЄВИЧ: Малчі, дурак! бо ще нас Німець пересуне на Сибір!

су у Відни, що якраз зачав ся, та в справі заповідженого господарського курсу для Українців в бараках в Ґмінді. Принято до відома письмо буковинської Ради культури краєвої в справі закупна барабол на Буковині. Обговорено становище, яке заняли українські делеґати др. Лесь Кульчицький та др. Т. Кормош на засіданю прибічної ради доставы збіжа. На засіданю з 17. мая принято до відома, що президент Товариства радн. Кивелюк виїхав разом з Виділом краєвим до Бялої, і упрошено віцепрезидента д-ра Евгена Олесницького вести дальше аґенди президії. Ухвалено вислати обіжник до філій в справі ратункової акції та обіжник той помістити в наших часописях. Ухвалено видати орґан Товариства **„Господарський Листок"** яко додаток до „Діла", в поміщувано би обіжники Товариства та подавано би відомости й інформації в справі ратункової акції та відбудови краю. Відчитано відповідь ц. і к. Верховної Етапової Команди в справі помочи і співділаня управи ц. і к. армії в ратунковій акції в краю. Обговорено наспівші звіти з краю в справі господарських потреб і ухвалено, **щоби сейчас по увільненю повітів східної Галичини вислати туди своїх делеґатів, щоби зіткнули ся з населенєм та пізнали його потреби і шкоди.** Обговорено та принято до відома ухвали і бажаня **технічної комісії для відбудови знищених сіл.** Ухвалено внести меморіял до ц. к. міністерства рільництва, щоби всі вілови того міністерства до хліборобів в Галичині видавано також по українськи. Ухвалено на осібнім засіданю обговорити земельно-правні постуляти, що виринуть в Галичині по війні.

—o—

З ЖИТЯ УКРАЇНСЬКИХ ЕМІҐРАНТІВ.

З Моравської Остави пишуть до віденського „Діла": Дня 13. м. м. відбулось українське грецько-католицьке богослуженє в римсько-католицькій церкві, яке відправив упрошений „Просьвітою" о. Теодор Савула з Дмитрович, котрий тепер перебуває в Грушеві коло Моравської Острави. Підчас богослуженя співав мішаний хор, зложений з самих емігрантів, під управою п. Бараника. Було много присутних тутешних Чехів і Німців, котрим дуже подобалась наша церемонія, чого доказом є фейлєтон в „Остравськім Краю", де добре пояснив нашу богослужебну відправу директор Р. Еліяш, наводячи факти з історії нашої церкви, почавши від перших апостолів славянських та боротьбу церкви східної з західною аж до найновійших часів. **Підчас богослуженя зібрано 55 к. 50 с. на Українських Стрільців.** Богослуженє відправилось з нагоди побіди над ворогами.

—o—

ОЛУМУНЕЦЬКА ГРОМАДА УКРАЇНСЬКИХ ЕМІҐРАНТІВ З ГАЛИЧИНИ

діждала ся — як пишуть також до віденського „Діла" — від мая свого сьвященика. О. Антін Жолкевський, приїхавши сюди в маю, поробив зараз заходи, щоби міг правити богослуженя для тутешних греко-католиків Українців. О. Жолкевський разом зі своїм шваґром авскультантом п. Товарницьким не жалували труду, а скоро виєднали позволенє на відправу в будні дни рано о год. 8. в костелі сьв. Михайла, а в неділї і сьвята в каплици сьв. мученика Саркандра о год. пів до 10. рано. Оба вистарали ся також о все до богослуженя потрібне і зложили навіть гарний хор. Тепер почав ся між Українцями живійший рух. Як показало ся з переписи, є їх в Оломуниці і околици около 200. Деякі переполохані набрали відваги пійти бодай до церкви помолити ся, з відтак і рідним словом голоснійше промовити. **Дня 24. мая відправив о. Жолкевський акафист до Матери Божої на Українських Стрільців.** З того акафисту прийшло 9 кор. і 20. сот., які відіслано до головної каси Українських Стрільців. При тій нагоді зложив також проф. бл. Ярема на Українських Стрільців 20 корон. Для війска править богослуженє курат о. Косович. 27. мая відправив о. Жолкевський поминальне богослуженє за упокій бл. п. епископа Константина Чеховича.

—o—

РОСІЙСЬКИЙ ЕПИСКОП ЕВЛОҐІЙ ЗАВЕДЕНИЙ В СВОЇХ НАДІЯХ.

З Петрограду доносять до німецької часописи „Фосіше Цайтунґ" отсе:

„Епископ Евлоґій, висланий перед кількома місяцями до Львова в ціли ширеня цареславія в тій части Галичини, яку заняли Москалі, прибув недавно тому до Петрограду. В тутешних вплививих кругах вніс він цілий ряд скарг на ґрафа Бобрінського, російського ґенерального ґубернатора в Галичині, за се, що після його гадки ґраф Бобрінський за лаґідно поступає.

„Епископ Евлоґій приписує гр. Бобрінському головну вину, чому російська церква в занятій Галичині так мало приймаєть ся. На сходинах впливових людий у ґрафині Іґнатєвої нарікав епископ Евлоґій, що велика часть славянського населеня занятої Галичини тїшила ся з побід Німців і помагала їм через тайне подаванє важних інформацій.

„Еп. Евлоґій жадав скорого відкликаня гр. Бобрінського, якого і справді недовго опісля візвано до Петрограду в цїли зложеня звіту з його діяльности".

Повисша вість походить з часів, коли ще майже ціла Галичина була в руках російських наїзників. Тепер вже оба, ґр. Бобрінський і еп. Евлоґій, не мають потреби спихати на себе взаїмно вини; обох власть і панованє в Галичині вже скінчили ся.

—o—

АРЕШТОВАНЄ УКРАЇНСЬКИХ ПОСЛІВ МОСКАЛЯМИ.

„Украінішес Кореспонденцблят" доносить під датою з дня 3. червня, що **Тимотей Старух і Никола Спинул**, українські посли до австрійського парляменту, **зістали арештовані і заслані в Росію.**

—o—

В ЯКИХ ДЕРЖАВАХ ПАНУЮТЬ НІМЕЦЬКІ РОДИ?

Найбільше коронованих голов видав до тепер споміж себе німецький нарід. В дотеперішній історії нема такого случаю, щоби з котрого иншого народу вийшло тілько пануючих, навіть на не-німецьких престолах. В самій Німеччині є 25 союзних держав, з котрих 22 є монархіями, 3 републиками. В цїлій Европі лише сїм держав має не-німецькі пануючі роди: Італія, Монако, Чорногора, Швеція, Сербія, Еспанія і Туреччина. В прочих державах панують німецькі роди: в князївстві Ліхтенштайн, Австро-Угорщині, Баварії, Віртенберґії, Бадені, Гесії, Ангальтї, Бруншвіку і Вальдеку; у вичислених державах панують такі німецькі роди, які мають тілько один престол. Зате два престоли мають роди: Насавський (Люксенбурґ і Голяндія), Меклєнбурський (в двох державах Меклєнбурґ), Ліпський (в двох державах Ліппе), Шварцбурський (в двох Шварцбурґах), а рід Гогенцолєрнів панує в Прусії, Румунії і над цілою Німеччиною. Ольденбурський рід панує в Данії, Норвеґії і Греції, а навіть — яко бічна лінія роду Гольштайн-Ґоторп — в Росії. Рід Саксен-Кобурґ-Ґота панує в Бельґії, Анґлії і Болгарії. Коли тепер взяти під увагу, що в політиці має також не мале значінє родове спорідненє, то можна собі представити і пояснити не одну неясність в політиці. Тому можна сподївати ся, що родинна політика відіграє досить важну ролю в будучих мирових переговорах.

—o—

ЩО ТАКЕ ВІЙНА?

До французької армії вступило було з початком війни 1.500 Американців, котрі тоді находили ся у Франції, а по 47-ми днях війни лишило ся з того півторатисячного американського леґіону лише 385 людий, коли один споміж них покинув поле бою і вибрав ся назад до вітчини. Вернувши сюди, оповідав він свої враженя з війни. Казав він, що бажав служити при летунах, а тимчасом його запаковано до шанців, де мав стояти при машиновім карабіні і вбивати Німців. Боліло його серце, казав, убивати людий і перед його очима з'являв ся образ вдів і сиріт по убитих ним німецьких жовнїрах, але що-ж, мусів робити се, що старшина веліла. Про свій біль серця жалував ся Американець сусїдам Французам, але вони його потішували лише тим, що таксамо Німці і його можуть невинно вбити, а один так сказав: — Хлопче! се війна! Ти не міг пречінь відмовити стріляти, коли ляйтнант тобі велів! Війна се убиванє і нїщо більше. Припустім на хвилю, що кождий французький жовнїр слухав би свого власного почуваня, то що з того вийшло би? Очевидно, що тоді нї один ворог не згинув би. Французи привели тебе тут на се, щоби ти убивав. Тобі приказують убивати і ти мусиш убивати, коли тільки можеш.

При всяких нагодах: на вічах, на зборах, при роботі, на забавах, на весілях, хрестинах і т. д. памятаймо про жертви теперішної війни у нашім рідним краю та збираймо як найбільше жертв на ту сьвяту цїль народну!

ЖЕРТВИ НА ФОНД ВИЗВОЛЕНЯ УКРАЇНИ.

Прислали дальше:

359. Фултон, Н. Й. На весїлю в Луця Кушніра зложили на Фонд визволеня України слїдуючі жертви на руки Петра Кожушка: Луць Кушнір 50 цнт.; Іван Каменюк, Михайло Бунда, Іван Захарків, Стефан Деркач і Михайлина Коваль по 25 цнт.; Михайло Лобур 20 цнт.; Йосиф Кендра 15 цнт.; Андрух Бусько, Іван Луців, Йосиф Бутай, Михаїл Гринчук, Зофія Сушко і Йосиф Бонцьо по 10 цнт.; Стефан Демчук 5 цнт.—Разом $2.75.

На хрестинах у Івана Дрозди зложили на руки Д. Коваля слїдуючі: Іван Дрозда і Дмитро Коваль по 25 цнт.; Іван Зеневич, Стефан Лабай, Іван Буць, Михаїл Дрозда, Іґнатій Дрозда і Андрух Гранатовський по 10 цнт.; Михаїл Іваницький і Анна Демчук по 5 цнт. — Разом $1.20.

Разом висилаю $4.00 і прошу оголосити жертводавців в ґазеті „Свободі". Кошти пересилки покрив Петро Кожушко, котрий є членом комітету до збираня жертв на народні цїли. Всїм жертводавцям щиро спасибіг! **$4.00**

Петро Кожушко.

360. Ньюарк, Н. Дж. На хрестинах у п. Григорія Федчишина жертвували гості на українські вдови і сироти в Галичині **$2.35**

Спасибіг всїм жертводавцям.—**Григорій Романишин.**

361. Мкінтайр, Па. Хвальна Редакціє! Засилаю мові ордер на $19.00 на Фонд визволеня України. Жертвували слїдуючі Добродії: П. Михайлюк $2.00; Я. Гоцуляк $1.75; Ф. Федорук $1.50; Г. Федорук, І. Голутяк, П. Буртик с. Г., І. Мілїнишин, С. Андрійчук, Д. Куліковський і П. Буртик с. І. по $1.00; І. Стефурак 75 цнт.; Ф. Шак, С. Настюк, В. Підгірний с. Ю., І. Павловський і І. Гостес (Жид) по 50 цнт.; М. Стефурак, В. Підгірний с. М., Ю. Тарновський, П. Сова, С. Василишин, Л. Кузьма, О. Млиниська і Ф. Куліковський по 25 цнт.; М. Пастернак 10 цт. Прислали з Кріксайд, Па. (імена не подані) $1.50. — Разом $19.10. За пересилку заплачено 10 цнт. — Остало **$19.00**

За Комітет: **Г. Федорук. П. Михайлюк.**

362. Сиракюз, Н. Й. 1) На вічу в справі независимої України і теперішних подій в старім краю зложили свої жертви на руки комітету отсї чесні жертводавці: А. Варіян, Н. Крук, В. Восухівський, Я. Миськів, О. Найдяк, М. Матвіїв, Н. Клим, Настя Шеремета, П. Литвин, А. Яворський, Н. Марунечич, Гаська Тимчишин, Настя Олїник і Ярина Яловецька по $1.00; В. Кучерявий 75 цнт.; Т. Петруняк, Гр. Трач, Гр. Бедзїсь, А. Пахолок, І. Канїй, С. Гриб, М. Пастух, Антошка Трач, С. Соколовський, С. Міщанський, О. Кирик, О. Богач, Гр. Федорук, І. Яцура, І. Бобак, М. Осак, М. Дзецюх, Т. Новичук, В. Миськів, Марія Весоловська, Катерина Форемна, Геня Форемна і Н. Дідуник по 50 цнт.; П. Пастернак, М. Лішинецький, А. Кобран, Мих. Дембіцький, А. Бочан, К. Гумка, Д. Матвіїв, Ю. Сюдмак, О. Шмокалюк, І. Попик, Стах Петермен, І. Зарічний, Гр. Сеньків, Анна Горішна, Н. Поплавський, Марія Андрусишин, Марія Колачик, Параська Годжак, Марія Бедзїсь, Анна Трач, Анна Мерва, А. Патра, І. Готайнич, Гр. Парибус, В. Озеранич, С. Костюк, П. Шушереба, Д. Матвійчук, В. Дячук, А. Гарасим, Я. Трач, С. Парибус, А. Заяць, В. Гудзїй, С. Сеньків і Н. Дзецюх по 25 цнт.; К. Марків, П. Ясїнський і Антошка Мокрицька по 20 цнт.; дрібними датками $1.75. Разом $37.65. По відтягненю розходів зістало $31.40.

2) З представленя „Украдене Щастє", котре устроювало Укр. Тов. „Січ" і читальня „Просьвіти" дня 7. лютого 1915 р., було чистого доходу $5.00.

3) Підчас забави, яку устроїло Укр. Тов. „Січ" (так звана „Гаїлка") на проводи дня 11. цьвітня 1915 р., зложили добровільні жертви на руки Комітету, котрий занимаєть ся збіркою жертв, отсї чесні Товариші і Товаришки: Н. Литвин, Гаська Тимчишин, Н. Крук, Т. Петруняк і Т. Сидоряк по $1.00; Лев Весоловський, Гр. Бедзїсь, Марія Литвин, Катерина Віткович, Т. Попович, В. Канїй, Ярина Яловецька, Марія Колачик, Гр. Трач, Настя Олїник, Т. Масляк, А. Кобрин, Настя Шеремета, Гаська Шеремета, Анна Трач, С. Соколовський, Н. Парибус, В. Дячук, А. Король, С. Парибус, І. Попик, Т. Літус і Ю. Шкляренко по 50 цнт.; Параська Годжак, Марія Бедзїсь, С. Збрик, Т. Андрусишин, С. Годжак, Ю. Сторин, П. Шушереба, В. Гудали, В. Сеньків, С. Гривнак, А. Бочан, Настя Яновська, Марія Паньків, О. Найдяк, Я. Трач, Марія Лабай, Анна Горішна, Н. Дідуняк і Марія Андрусишин по 25 цнт.; Д. Андрусишин 10 цнт. Разом $21.15.

4) На весїлю в Николи Пастушанчина на залив Николая Крука зложили добровільні жертви отсї чесні гостї: Марія Кускіш $1.00; Н. Пастушанчин, Ник. Крук, Гр. Бедзїсь, Н. Дідуник, І. Каменюк, С. Бендерський, М. Лішинецький, Я. Гринчук, Гаська Шеремета, Анна Яцура, Ксенька Якко, Марія Весоловська і Гр. Пастух по 25 цнт.; І. Лютеран, Олена Чорна, Антошка Мокрицька і Марія Коваса по 10 цнт.; дрібними датками 57 цнт. Разом $5.22. Збирали комітетові.

5) На хрестинах в Николи Гальчина зложили добровільні жертви на фонд бідних вдів і сиріт в старім краю отсї гостї: Гр. Федорук 55 цнт.; Н. Гальчин, О. Кирик, М. Поплавський, І. Канїй, А. Богач, І. Пінура, І. Богач, В. Збрик, Д. Матвійчук і В. Канїй по 50 цнт.; М. Пикарук 30 цнт.; Т. Дячук, Т. Шкляренко і В. Дячук по 25 цнт.; С. Білобривич і Т. Літус по 20 цнт. Разом $7.00. Збирали Гриць Федорук і Онуфрій Кирик.

6) На весїлю в Теодора Гундича зложили добровільні жертви на фонд бідних вдів і сиріт в старім краю отсї гостї: М. Лішинецький і Т. Гундич по 50 цнт.; Д. Ковбаль, К. Кулька, І. Каменюк, С. Журавський, С. Вага і С. Кашубінський по 25 цнт.; Ю. Сюдмак і С. Бендерський по 20 цнт.; Я. Фішер 15 цнт.; Ю. Боган, І. Лоський, О. Давиль і Марія Пеляк по 10 цнт. Разом $3.45. Збіркою заняли ся М. Лішинецький і С. Вага. — Загалом зібрано $73.22; вислано до „Свободи" **$73.00**

Комітет до збираня жертв: **Григорій Бедзїсь, Николай Дідуник.**

Складаємо сердечну подяку сиракюзьким Українцям і Українкам, котрі не відмовили нам своєї помочи підчас теперішних обставин в Сиракюз. По довгих визвах і накидах на нас і на нашу одинoку українську орґанізацію У. Н. Союз тутешним парохом і його сторонниками — Ви не стратили духа і довіря до своєї неньки-України та до свого бідного поневоленого народа і не пожалували своєї лепти на поміч своїм братам і сестрам, що понесли страшні жертви підчас теперішної европейської війни. Честь Вам, чесні сиракюзькі Жертводавці, за Ваші добрі серця, що впротягу одного місяця Ви по два і по три рази жертвували свої тяжко запрацьовані центи на те, щоб обтерти сльози бідним вдовам і сиротам. Хоч у нашій місцевости є мале число Українців, то однак вони не дадуть ся своєю жертвенністю завстидати і великій громаді. В протягу пів року зложили вони на фонд бідних в старім краю $219.97, тож всїм Вп. Жертводавцям сердечне спасибіг! — **Комітет.**

363. Вілмінґтон, Дел. Вп. Теодор Яворський зложив на Фонд визволеня України **$2.00**

Сума оголошена в сїм числї „Свободи" виносить $100.35
Оголошено в ч. 73. „Свободи" $7.181.95.

ЗАГАЛЬНИЙ СТАН $7.282.30.

ЗАЛЮБИВ СЯ І ВПИВ СЯ, АЛЕ ГОЛОВИ НЕ СТРАТИВ.

У війні ходить головно о те, щоби — як то каже ся — на все мати відчинені очи і навіть у найтруднійшім положеню уміти собі порадити. А що ясність і притомність ума може нераз принести гарні плоди, то про се сьвідчить лист, який написав один католицький сьвященик з Франції, а який був друкований в німецьких часописях.

Діяло ся се недавно на боєвім фронтї у Франції. Один пруський фрайтер дістав ся на кватиру до французького селянина, у котрого була гарна дочка. Поволи зачав ся між молодими малий роман. Фрайтер головно був на найлїпшій дорозі залюбити ся по самі уха в гарній Французці. І ось раз, при якійсь нагоді вона стала його гостити. Червоне вино плило підчас тої гостини струєю, а наш фрайтер був уже в рожевім гуморі. І нечайно гарна Жанетка, обійнявши свого любчика за шию, поспитала з найсолодшою і найневиннійшою міною на сьвіті: „Коханий, а чи тямиш ти гасло? Не забувай, що за годину мусиш іти на варту". І коли ся лапка не була зручно наставлена, то взагалї ніяка лапка на сьвіті не могла бути зручнійшою. Та наш фрайтер, хоч вино йому вже добре закрутило голову, відразу полапав ся, що воно і куди. І тому, не моргнувши навіть оком, відповів: „Певно. Нині є гасло: Гінденбурґ". Природно, що того дня гасло було зовсїм инше. Фрайтер, зголосивши ся до службы, сейчас замельдував про се свому командантови і просив його, щоби йому позволив на певнім місци станути на вартї. Проминуло кілька годин, та нїчого не стало ся надзвичайного. Аж нараз около першої години в ночи вринуло з пітьми відразу пять німецьких жовнїрів. Фрайтер задержав їх, та вони закликали: „Гасло Гінденбурґ". — „Переходіть"! — сказав фрайтер пятьом інфантеристам, мимо того, що двох з них було в шанках від артилєрії. „Патруля" перейшла, та на закруті вже її забрали ті, що на неї ждали. Таких „патруль" протягом пів години перейшло ще три, а все з тим самим наслїдком. Таким робом Німці зловили дуже гарну добичу. Се були самі французькі офіцири від піонірів, які мали при собі міни, що їх задумали підложити під німецькі шанцї. Фрайтер за се, що навіть любов і вино не були всилї убити в него почутя обовязку, дістав в нагороду зелїзний хрест.

ВОЄННІ ЖАРТИ.

КАЦАПИ І ВШЕХПОЛЯКИ ПЛАЧУТЬ.

Кажуть, що до Шікаґо, Ілл., наспіла така коротка телеґрама до тамошної польської ґазети „Дзєнніка звйонзкового":

— Насї (вшехполяки) і товажише кацапі з Ґаліциї тераз в Росії плачон ценжко. Просіми о помоц!

ЛУЦИК У ВЕЛИКИХ ЛАСКАХ.

Луцик дістав телєґраму від Дудикевича з Бродів з *просьбою о ратунок Галичини з німецьких рук.*

Луцик відповів телєґрафічно, що над тим подумає.

КАЦАПСЬКИЙ НАЇЗД НА АМЕРИКУ.

Кажуть, що Онїхро Ґецев телєґрафував з Йокогами в Японії до Ню Йорку, що богато кацапства, яке втїкло з Галичини до Росії, приїде по війнї до Америки.

Се кара Божа на Америку за те, що висилала амуніцію до Европи.

РОДИМЦІ! ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА, БО СЕ Є ОДИНОКА І НАЙБІЛЬША УКРАЇНСЬКА ОРҐАНІЗАЦІЯ В АМЕРИЦІ!

РОДИМЦЇ! ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКР. НАР. СОЮЗА.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ.

(За оголошеня поміщені в сїй рубрицї платить ся по 1 і пів цента за кожде слово за одноразове поміщенє, а за дальші поміщеня по 1 цнт. за слово за кождочасне поміщенє. — Оголошень женитьби не приймаєсь.)

Пошукую тїточного брата **ДМИТРА ҐРОХА** з села Дусовици, повіт Перемишль. Прошу зголоситись на дресу: Pazia Hubicz, 2311 W. 7th St., Cleveland, O. 72—75

Хто би знав теперішну адресу **М. ГАВРИСИШИНА**, котрий перед недавним часом мешкав під ч. 265 Селкірк евеню, Вінніпеґ, Ман., Канада, зволить ласкаво подати її до адміністрації „Свободи". 74—

ДР. РОМАН МАНДЗІЙ. Fest. Art. Regmt. No. 4, Pola, Austria, просить Олексу Лучанка і Івана Бриґідира з Малашовець в Галичині, о подане своїх адрес. 74—75

Пошукую своїх товаришів: **ІВАНА СЛЮСАРА і ЮРКА МОЦКА** з села Бонув, пов. Яворів, Галичина. Вони перебували довший час в Ню Йорку. Хто би про них знав, або вони самі, нехай зголосить ся на адресу: Theodor Zub, P. O. Queensborough Mines, Ont., Canada. 74

Параска Гляд пошукує свого мужа **СТЕФАНА ПАВЛЮХ**, котрий перебував в Клівеленд, Огайо. Звідти виїхав перед двома роками. Хто би о нїм знав, або він сам, нехай зголосить ся на понизшу адресу. За його адресу дам $5.00 нагороди. Paraska Hlad, 1006 Somer & E. 9th St., Cleveland, Ohio. 74—75

Пошукую свого брата **ВАСИЛЯ ЗАБЛОЦЬКОГО, АННУ ЗАБЛОЦЬКУ І ПАЗЬКУ РАСЯК.** Вони походять з села Дусанів, повіт Перемишляни. Хто би о них знав, або вони самі, нехай зголосить ся на адресу: Michal Melnyk, Box 854, Ludlow, Mass. 74

Пошукую свого тестя **АНДРІЯ ТЕЛЮКА**, родом з Телячого, пов. Підгайцї, Галичина. Мав перебувати в Монтреал, Канада. Хто би о нїм знав або ван сам, прошу ласкаво зголосити ся на адресу: John Wowk, P. O. Box 82, Westbury, L. I., N. Y. 73—75

ПОШУКУЮ СПІЛЬНИКА до доброго бизнесу з готівкою $500. Голоситись на адресу: A. Olaniuk, 50 Belmont Ave., Newark, N. J. 74—75

ПОШУКУЄСЬ СПІЛЬНИКА з невеличким капіталом до дуже поплатного бизнесу. Голоситись до: J. R., 510 E. 12th St., New York, N. Y. 74—75

ВИКАЗ

убитих, ранених, полонених і пропавших Українців у теперішній війні.

СКОРОЧЕНЯ:

п. = піхота (інфантерія)
стр. = стрільці (єгри)
у. = улани
д. = драгони
а. = артилерія (полева)
а. кн. = артилерія кінна
а. гір. = артилерія гірська
а. кр. = артилерія кріпосна
г. = гавбиці (полеві)
г. т. = гавбиці тяжкі
пн. = піонірн
сап. = сапери
тр. = трен (достава амуніції і живности)
с. = санітети
л. = ляндвер (піх. краєвої оборони)
у. л. = улани ляндвери
а. л. = артилерія ляндвери
г. л. = гавбиці ляндвери
з. о. = загальне ополчене (ляндштурм)
ж. = жандармерія
ск. ст. = скарбова сторож.

Подане при імени число означає полк (реґімент), батальон або дивізію.

[illegible] (Дальше).

Листа утрат ч. 134
видана 1. марта 1915.

УБИТІ:

Матвійчук Іван, 30 п. (25. XII, 1914—8. I, 1915)
Мазур Михайло, 30 п. (8—21. XII, 1914)
Михайлюк Наум, 30 стр.
Михайлик Лука, 33 л. (помер у шпитали в Кракові дня 1. XII, 1914)
Миколаєвський Гриць, 30 п. (25. XII, 1914—8. I, 1915)
Озубко Михайло, 18 л. (8—13. XII, 1914)
Попович Олекса, 8 л. (8—13. XII, 1914)
Попович Володислав, 18 л. (8—13. XII, 1914)
Рачинський Йосафат, 30 п. (25. XII, 1914—8. I, 1915)
Раньский Антін, 18 л. (9—13. XII, 1914)
Романчак Михайло, 33 л.
Сербин Федор, 33 л. (13. XII, 14)
Скочипець Іван, 18 л. (8—13. XII, 1914)
Сорочук Пилип, 30 п. (25. XII, 1914—8. I, 1915)
Стрільців Павло, 18 стр. (7. II, 15)
Трушик Стефан, 58 п. (21. XI, 14)
Ухман Михайло, 30 п. (8—21. XII, 1914)
Федак Михайло, 18 л. (8—13. XII, 1914)
Філяр Михайло, 18 л. (8—13. XII, 1914)
Ходан Іван, 6 у. (20—21. XI, 14)
Чорний Василь, 30 п. (25. XII, 1914—8. I, 1915)
Шевчук, 20 л. (1. II, 1915)
Штапинець Гринь, 33 л. (27. VIII, 1914)
Шумелда Данило, 18 л. (17. XI, 1914)
Яцковський Павло, 30 п. (7—10. XII, 1914)

РАНЕНІ:

Ольшанський Мирон (ляйтн.), 30 л.
Андрушко Стефан, 30 п.
Антонишин Стефан, 30 п.
Антонів Гнат, 10 л.
Барна Василь, 32 л.
Бедрій Іван, 30 п.
Безклубець Яким, 30 п.
Блащук Павло, 30 п.
Бодаковський Евген, 18 л.
Бойко Петро, 30 п.
Брицький Йосиф, 30 п.
Вальчак Гнат, 18 л.
Варинишин ? (Варяницький) Михайло, 30 п.
Войтович Ілія, 18 л.
Волощук Ілія, 33 л.
Гарасим Ілія, 6 у.
Гладьо Никола, 18 л.
Годованець Іван, 31 л.
Голубейчук Онуфрій, 30 п.
Горбуль Теодор, 6 у.
Грицко Никола, 18 л.
Гриньків Іван, 10 л.
Гузар Михайло, 30 п.
Ґодовський Володислав, 30 п.
Дацько Станислав, 30 п.
Дявуняк Павло, 33 л.
Дмитерко Петро, 12 л.
Дулин Гнат, 33 л.
Думка Андрій, 30 п.
Дурняк Іван, 18 л.
Занал Михайло, 30 п.
Зазуля Яків, 17 л.
Зелізко Теодор, 6 у.
Ілляш Іван, 18 л.
Іванонка Теодор, 30 п.
Івашко Стефан, 18 л.
Камінський Михайло, 18 л.
Канюста Павло, 6 у.
Караман Михайло, 30 п.
Касперик Тома, 30 п.
Копий Стефан, 18 л.
Костюк Пилип, 30 п.
Коваль Войтко, 30 п.
Козіцький Йосиф, 18 л.
Кроховяч Іван, 6 у.
Криницький Йосиф, 32 л.
Кучерепа Василь (Івана), 18 л.
Кураш Михайло, 33 л.
Куриш Іван, 18 л.
Квасниця Семко, 30 п.
Локоцький Йосиф, 18 л.
Лозик Михайло, 18 л.
Лучин Григорій, 18 л.
Литвин Іван, 18 л.
Максимишин Прокіп, 30 п.
Малець Йосиф, 6 у.
Масляк Василь, 18 л.
Міцкевич Андрій, 18 л.
Мельник Бронислав, 30 п.
Москаль Петро, 18 л.
Михаш Дмитро, 18 л. (5. VIII, 1914 увільнений)
Наконечний Никола, 6 у.
Нісевич Никола, 18 л.
Новорольський Стефан, 30 п.
Окотроп Дмитро, 18 л.
Останів Петро, 18 л.
Паленяк Ілько, 18 л.
Палинко Семен, 18 л.
Паровинчак Юрко, 33 л.
Париш Павло, 18 л.
Павловський Іван, 18 л.
Пеш (може Феш?) Петро, 32 л.
Пліщук Михайло, 18 стр.
Прийма Олекса, 18 л.
Писарський Михайло, 18 л.
Пивовар Іван, 32 л.
Руснак Олекса, 12 л.
Саган Никола, 32 л.
Савчишин Іван, 18 л.
Сморш Никола, 32 л.
Станько Іван, 18 л.
Стецький Іван, 30 п.
Стефурак Дмитро, 30 п.
Стельмах Кирило, 30 п.
Стельмах Стефан, 30 п.
Тарас Андрій, 30 п.
Труш Гринько, 6 у.
Тупяк Михайло, 18 л.
Устияновський Михайло, 18 л.
Федоришин Григорій, 30 п.
Франчук Тома, 30 п.
Фучок Іван, 30 п.
Хомецький Олекса, 18 стр.
Цимбальський Петро, 32 л.
Чепляк Михайло, 6 у.
Щудло Андрій, 30 п.

ПОЛОНЕНІ:

Бурачок Ілько, 17 л., ран. (у шпитали в Росії)
Войтович Никола, 18 л.
Гладкий Петро, 30 п.
Гнатишин Михайло, 30 п.
Гупало Никола, 30 п.
Глоговський Андрій, 57 п. (в Росії)
Даниллюк Омелян, 20 л.
Довганик Дмитро, 30 п.
Дулиба Стефан, 30 п.
Дузьо Тома, 30 п.
Дзюра Михайло, 30 п.
Г[illegible]шевський Никола, 30 п.
Зиха Максим, 18 л.
Капусцінський Іван, 32 л.
Касянчук Михайло, 30 п.
Кочуб Василь, 30 п.
Косандяк Теодор, 30 п.
Коваль Василь, 30 п.
Красічинський Іван, 30 п.
Квасниця Матвій, 30 п.
Любачевський Василь, 30 п.
Мацюк Василь, 35 з. о. (в Росії)
Мачка Михайло, 30 п.
Маткевич Йосиф, 30 п.
Мітораї Йосиф, 57 п., ран. (в Росії)
Мисак Іван, 30 п.
Мизга Василь, 30 п.
Онишко Ілько, 30 п.
Паркола Михайло, 30 п.
Паславський Антін, 18 л.
Павлячик Семен, 30 п.
Пельчар Антін, 18 л.
Ненюк Василь, 30 п.
Поливка Йосиф, 18 л.
Посипанко Дмитро, 57 п., ран. (в Росії)
Рибський Петро, 9 п. (в Росії)
Рись Яків, 18 л.
Салюк Михайло, 18 л.
Скромада Михайло, 30 п.
Смольницький Михайло, 18 л.
Соловчук Іван, 20 л.
Сова Іван, 18 л.
Тройнарський Франко, 18 л.
Ціп Андрій, 30 п.
Чвартковський Павло, 30 п.
Шубан Іван, 18 л.

ДОПОВНЕНЯ І ПОПРАВКИ
оголошені в лісті ч. 134.

До лісти страт ч. 54:

Вілоскірський Теодор, 45 п., ран.
Бітута (замісць Білута) Олекса, 34 л., ран.
Будутич Онуфер, 45 п., ран.
Ґеряк Теодор, 45 п., ран.
Динькевич (замісць Денькевич) Петро, 34 л., ран.
Зубик Іван (замісць Йосиф), 45 п., ран.
Малець Олекса, 34 л., ран.
Мірка Семен (замісць Сенько) 34 л., ран.
Назаровець (замісць Назаревич) Никола, 34 л., ран.
Пельчар (замісць Пелчай) Мартин, 45 п., уб.
Собків Никита (замісць Никола), 45 п., ран.
Сосвицький (замісць Лосвицький) Никола, 45 п., ран.

До лісти страт ч. 56:

Голуб Гнат (замісць Антін), 90 п., ран.

Листа утрат ч. 135
видана 2. марта 1915.

УБИТІ:

Буда Михайло (Павла), 24 п.
Вазик Никола, 24 п.
Веклюк Іван, 24 п.
Ґорук Іван, 24 п.
Ґутковський Василь, 24 п.
Дудяк Андрій, 18 стр. (помер 3. X, 1914 у полоні в Росії)
Іваничук Дмитро, 24 п.
Комаржанський Василь, 24 п.
Кузменюк Михайло, 24 п.
Лаюк Василь, 24 п.
Лукинюк Михайло, 24 п.
Маслянка Емануїл, 24 п.
Мендрицора Кость, 24 п.
Проць Іван, 80 п. (24. XII, 1914)
Приймак Іван, 24 п.
Рудий Дмитро, 24 п.
Садловський Василь, 77 п. (16. I, 1915)
Семенюк Яків, 24 п. (ур. 1881 р.)
Сливинський Іван, 24 п.
Спинул Юрко, 24 п.
Стефурак Кость, 24 п.
Тиналюк Юрко, 24 п.
Цимбаляк Михайло, 77 п. (16. I, 1915)
Шинкарук Іван, 24 п.

РАНЕНІ:

Алексевич Петро, 24 п.
Ангеленюк Іван, 22 л.
Бабинюк Никола, 24 п.
Барабас Юрко, 35 п.
Білак Дмитро, 24 п.
Білак Стефан, 24 п.
Богоніс Никола, 8 л.
Бортейчук Теодор, 24 п.
Вертник Марко, 80 п.
Бурбан Никола, 80 п.
Васкул Никола, 24 п.
Вітковський Калікст, 24 п.
Возняк Петро, 80 п.
Гарасика Гринько, 80 п.
Гарасимюк Іван, 24 п.
Гавришків Пилип, 80 п.
Городник Атанас, 22 л.
Гриневецький Антін, 24 п.
Дармалинський Володислав, 80 п.
Долинюк Роман, 80 п.
Думенчук Дмитро, 24 п.
Дувирак Теодор, 24 п.
Дзьоба Роман, 80 п.
Загоруйко Стефан, 80 п.
Залеський Севастіян, 24 п.
Заранчук Іван, 24 п.
Затхей Никола, 80 п.
Ільчук Семен, 24 п.
Івасютин Олекса, 24 п.
Карпо Онуфрій, 24 п.
Клим Василь, 8 л.
Кречун Гаврило, 22 л.
Кумичак Лазар, 24 п.
Курильчук Михайло, 24 п.
Мачківський Василь, 24 п.
Маковійчук Теодор, 8 л.
Мороз Никола, 24 п.
Ніньовський Яким, 24 п.
Павлюк Дмитро, 24 п.
Павлюк Юрко, 8 л.
Петраш Григорій, 24 п.
Поляк Михайло, 22 л.
Пилипюк Юрко, 24 п.
Сахро Юрко, 24 п.
Семенюк Яків, 24 п. (ур. 1892 р.)
Середюк Олекса, 24 п.
Сімович Семен, 77 п.
Соколюк Іван, 24 п.
Соломчак Іван, 77 п.
Станкевич Іван, 24 п.
Стецюк Іван, 80 п.
Свейка Юрко, 24 п.
Терентюк Петро, 24 п.
Терпилюк Стефан, 24 п.
Тимчук Іван, 8 л.
Худюк Петро, 24 п.
Чота Олекса, 22 л.
Шлапак Василь, 80 п.
Щцак Стефан, 24 п.

ПОЛОНЕНІ:

Андреїв Олекса, ран. (в Росії)
Бабяк Михайло, 58 п. (у шпитали в Росії)
Борезюк Никола, 24 п.
Березовський Лев, 24 п., ран. (у шпитали в Росії)
Білик Петро, 24 п. (в Росії)
Бродовський Теодор, 58 п. (в Росії)
Бурак Іван, 24 п., ран. (у шпитали в Росії)
Бурлак Никола, 24 п.
Випхало Стефан, 58 п. (в Росії)
Васенків Петро, інф. (в Росії)
Вегринюк Михайло, 24 п.
Галайчук Юрко, 24 п., ран. (у шпитали в Росії)
Гарків (може Харків?) Карпо, інф. (в Росії)
Гаталяк Іван, 27 стр. (в Росії)
Гавкайлюк Олекса, 58 п. (в Росії)
Григорець Юрко, 24 п.
Гуменний Ілько, 18 стр. (в Росії)
Грабовецький Никола, 58 п. (в Росії)
Гросовський Федь, інф. (в Росії)
Гриф Михайло, 24 п. (в Росії)
Гуляк Петро, 58 п. (в Росії)
Ґураль Петро, 58 п. (в Росії)
Дячук Теодор, 24 п. (в Росії)
Діхилівський Кость, 18 стр. (в Росії)
Длутовський Михайло, 58 п. (в Росії)
Дмитрук Олекса, 24 п. (в Росії)
Добринський Никола, інф. (в Росії)
Добровольський Франко, 58 п. (в Росії)
Додурин Никола (в Росії)
Дончишик Мартин, інф. (в Росії)
Дайчей Іван, 58 п. (в Росії)
Дзумадзюк Юра, 58 п. (в Росії)
Залатарчук Гринь Юрко, 58 п. (в Росії)
Ільчук Михайло, 24 п., ран. (у шпитали в Росії)
Іванчук Фока, 33 л. (в Росії)
Іванюк Іван, 24 п.
Іванисин Олекса, 58 п. (в Росії)
Карпітин Тихко, інф. (в Росії)
Карук Василь, інф. (в Росії)
Катрич Михайло, 58 п. (в Росії)
Катрич Никола, 58 п. (в Росії)
Кох Йосиф, 24 п., ран. (в Росії)
Костюк Михайло, 58 п. (в Росії)
Крайлюк Теодор, 58 п. (в Росії)
Крашевський Семен, ран. (в Росії)
Крижановський Петро, 58 п. (в Росії)
Куцуляк Іван, 24 п.
Куняк Никола, 18 стр. (в Росії)
Ламиковський Григорій, інф. (в Росії)
Лесюк Василь, 24 п. (в Росії)
Лесюк Іван, 58 п. (в Росії)
Лобуз Яків, 58 п. (у шпитали в Росії)
Лукачишин Теодор, 24 п., ран. (у шпитали в Росії)
Лукса Іван, ран. (в Росії)
Литвин Михайло, 58 п. (в Росії)
Магновський Кароль, 58 п. (в Росії)
Маковей Прокіп, 27 стр. (в Росії)
Малафій Стефан, 24 п.
Маріямпольський Петро, 58 п. (в Росії)
Максимчук Кіндрат, інф. (в Росії)
Мельничук Стефан, 58 п. (в Росії)
Міневич Яків, інф., ран. (у шпитали в Росії)
Мохняк Михайло, 58 п. (в Росії)
Мосюк Михайло, 24 п.
Москалюк Петро, 24 п.
Микитчук Іван, 24 п., ран. (у шпитали в Росії)
Михайлюк Михайло, 24 п.
Найдич Василь, 58 п. (в Росії)
Паманюк Михайло, 24 п.
Палійчук Іван, 24 п.
Палійчук Павло, 24 п.
Партика Станислав, 35 з. о.
Павлинець Юрій, ґефр., ран. (в Росії)
Павлів Іван, 58 п. (в Росії)
Павлюк Никола, 24 п.
Передерко Семен, інф. (в Росії)
Петрик Іван, 35 з. о.
Цохлібач Петро, 27 стр. (в Росії)
Подлітейчук Павло, 24 п., ран. (в Росії)
Нойшлий Теодор, 35 з. о.
Половчич Антін (в Росії)
Поздуяк Стефан, інф. (в Росії)
Пустельник Йосиф, інф., ран. (у шпитали в Росії)
Пилипчук Антін, інф., ран. (в Росії)
Пилипяк Олекса, 58 п. (в Росії)
Романович Йосиф, 58 п. (в Росії)
Ровенко Михайло, 58 п. (в Росії)
Рудик Семен, 24 п.
Рига Йосиф, інф. (в Росії)
Садагорський Никола, 24 п.
Саламонович Яків, 24 п., ран. (у шпитали в Росії)
Савчак Йосиф, 58 п. (в Росії)
Савчук Олекса, 58 п. (в Росії)
Семан Василь, 27 стр. (в Росії)
Сенів Семен, 58 п. (в Росії)
Сезінський Никола, інф. (в Росії)
Сімкевич Лаврентій, інф. (в Росії)
Скрипник Василь, 58 п. (в Росії)
Слободзян Іван, 58 п. (в Росії)
Сметанюк Михайло, 24 п.
Смолій Стефан, 58 п. (в Росії)
Сокольський Гринь, 58 п. (в Росії)
Соловій Василь, 58 п. (в Росії)
Стех Семен, інф., ран. (в Росії)
Стоцький Іван, ран. (в Росії)
Танасій Авксентій, 58 п. (в Росії)
Татарин Никола, 58 п. (в Росії)
Тефенюк Дмитро, 27 стр. (в Росії)
Терех Олекса, 18 стр. (в Росії)
Терлецький Йосиф, 18 стр., ран. (у шпитали в Росії)
Тлухос Антін, інф. (в Росії)
Токарський Олекса, інф. (в Росії)
Томащук Никола, 24 п.
Тригубяк Іван, 58 п. (в Росії)
Тизигора Омелян, 58 п. (в Росії)
Фокшей Михайло, 27 стр. (в Росії)
Цапик Теодор, інф. (в Росії)
Ценглій Василь, інф. (в Росії)
Чернівчан Іван, 24 п., ран. (в Росії)
Чернелицький Василь, 58 п. (в Росії)
Шморгай Томко, інф. (в Росії)
Яковишак Михайло, 58 п. (у шпитали в Росії)
Яришковський Василь, 58 п. (в Росії)
Ящук Федор, 24 п.
Яворський Володимир, 58 п. (в Росії)

ДОПОВНЕНЯ І ПОПРАВКИ
оголошені в лісті ч. 135.

До лісти страт ч. 46:

Камьонка Петро, 30 а., ран.
Шайнога Іван, 30 а., уб.

До лісти страт ч. 57:

Мельник Петро, 31 л., пол. (в Росії)

До лісти страт ч. 65:

Врянка (замісць Бранка) Петро, 45 п., ран.
Волощук Іван, 45 п., ран.
Гадик (замісць Годик) Теодор, 45 п., ран.
Генчель Франко, 45 п., ран.
Голяк Андрій, 45 п., ран.
Глова Іван, 45 п., ран.
Дзядош Дмитро, 45 п., уб.
Дзизула (замісць Джула) Дмитро, 45 п., уб.
Запотічний Матвій, 45 п., ран.
Кафель Антін, 45 п., ран.
Крупа Антін, 45 п., ран.
Кузинич Григорій, 45 п., ран.
Деньо Юрко, 45 п., ран.
Луців Теодор, 45 п., ран.
Патла Іван, 45 п., уб.
Салишин (замісць Солишин) Михайло, 45 п., ран.
Сопарта Юрко, 45 п., уб.
Стах Йосиф, 45 п., ран.
Тхір Антін, 45 п., ран.
Фесканич (замісць Фішканич) Никола, 45 п., уб.
Фіндиш Войтко, 45 п., ран.
Ханас Данило, 45 п., уб.
Хлиста Дмитро, 45 п., ран.
Чаканський Семен, 45 п., уб.
Ячущак Василь, 45 п., уб.

До лісти страт ч. 85:

Адамець Іван, 90 п. (ур. 1890 р.), пол.
Адамець Іван, 90 п. (ур. 1882 р.), пол.
Антош Іван, 90 п., ран.
Байда Людвик, 90 п., уб. (1. XI, 1914)
Балют Григорій, 90 п., ран.
Богуш Іван, 90 п., ран.
Бугер Іван, 90 п., ран.
Вах Іван, 90 п., пол.
Вах Михайло, 90 п., ран.
Вітковський Іван, 90 п., ран.
Воляк Мартин, 90 п., уб. (14. XI, 1914)
Вичавський Іван, 90 п., ран.
Висоцький Іван, 90 п., ран.
Ґалейцьо Франко, 90 п., ран.
Гонко Юрко, 90 п., ран.
Горинчук Карп, 90 п., ран.
Годовський Яків, 90 п., пол.
Ґула Іван, 90 п., пол.
Ґулий Василь, 90 п., ран.
Дабиш Іван, 90 п., ран.
Децовський Йосиф, 90 п., ран.
Дедьо Стефан, 90 п., пол.
Дронський Михайло, 90 п., ран.
Дуда Григорій, 90 п., ран.
Євталь Михайло, 90 п., уб. (2. XI, 1914)
Заблоцький Стефан, 90 п., ран.
Задвірний Михайло, 90 п., пол.
Зайло Дмитро, 90 п., ран.
Залуський Андрій, 90 п., пол.
Іскра Іван, 90 п., ран.
Качор Михайло, 90 п., пол.
Капусцінський Григорій, 90 п., пол.
Книш Тома, 90 п., ран.
Когут Йосиф, 90 п., пол.
Комар Дмитро, 90 п., ран.
Коза Павло, 90 п., пол.
Квасняк Іван, 90 п., пол.
Лобас Іван, 90 п., ран.
Майка Іван, 90 п., ран.
Майкут Михайло, 90 п., ран.
Максимець Михайло, 90 п., ран.
Масник Михайло, 90 п., пол.
Мазур Андрій, 90 п., ран.
Мазур Павло, 90 п., ран.
Мельник Прокіп, 90 п., ран.
Мотика Іван, 90 п., ран.
Мурин Дмитро, 90 п., ран.
Олько Михайло, 90 п., уб. (2. XI, 1914)
Ордеха Теодор, 90 п., ран.
Озга Михайло, 90 п., пол.
Палюх Михайло, 90 п., пол.
Перешлюха Іван, 90 п., ран.
Перляк Іван, 90 п., пол.
Пеняга Михайло, 90 п., ран.
Проць Юрко, 90 п., ран.
Ріхтер Петро, 90 п., ран.
Рідкий Михайло, 90 п., ран.
Рихтун Михайло, 90 п., ран.
Сабат Антін, 90 п., пол.
Сопель Іван, 90 п., ран.
Сосновий Никола, 90 п., ран.
Тупай Андрій, 90 п., ран.
Тупай Антін, 90 п., ран.
Фуяра Никола, 90 п., ран.
Хомик Войтко, 90 п., пол.
Храпливий Давид, 90 п., ран.
Чорний Іван, 90 п., ран.
Шаларський Вінцентій, 90 п., пол.
Шевчик Гнат, 90 п., ран.
Шевчин Іван, 90 п., ран.
Шевчик Йосиф, 90 п., ран.
Шляхта Іван, 90 п., ран.
Шутка Андрій, 90 п., ран.
Шупак Іван, 90 п., ран.
Яблонський Йосиф, 90 п., пол.
Якубик Гнат, 90 п., уб. (7. XI, 14)
Янчар Дмитро, 90 п., ран.
Ярема Вінцентій, 90 п., пол.
Яремуш Йосиф, 90 п., ран.
Яремуш Петро, 90 п., ран.
Ярмула Петро, 90 п., пол.
Ярош Іван, 90 п., пол.

(Дальше буде).